

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1760/2020
04.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Здјелар, адвокат у ..., против туженог ЈКП „Чистоћа“ из Новог Сада, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1989/19 од 18.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1989/19 од 18.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1989/19 од 18.02.2020. године у побијаном делу одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 422/17 од 05.03.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог број ... од 27.01.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду са анексима 1-5, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и искуству и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка са затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове одговора је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се конкретно не указује, нити позива на законски основ на коме је заснована тврдња о учињеним битним повредама Закона о парничном поступку. По одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, ревизија се у конкретном случају не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 31.05.1999. године и према последњем анексу уговора о раду био је распоређен на послове Углавном је радио другу смену од 13,00 до 20,00 часова. Код туженог постоји обавеза евидентирања доласка и одласка са рада на главном улазу/излазу путем РФ картице коју је тужилац поседовао и био упознат са обавезом и начином евидентирања. На теретном улазу/излазу читач картица не постоји, већ се налазе портири. Дана 08.12.2016. године, 09.12.2016. године и 15.12.2016. године, тужилац је евидентирао долазак на посао пре отпочињања друге смене, али је без одобрења предпостављеног, круг послодавца напустио пре истека радног времена евидентирајући или без евидентирања изласка. Пре отказа уговора о раду тужилац је упозорен да је његово поступање супротно члану 7. тачка 23. Уговора о раду што је отказни разлог.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилном применом материјалног права из члана 179. става 3. тачке 8. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 24/05...75/14) оценили да тужбени захтев није основан.

Одредбом члана 179. става 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може отказати уговор о раду запосленом који не поштује прописану радну дисциплину односно ако због таквог понашања не може да настави рад код послодавца.

Ревизијским наводима тужилац указује да је погрешно примењено материјално право имајући у виду да се радно правни деликт може починити само виошћу и урачунљивошћу запосленог. По мишљењу ревидента није цењен налаз и мишљење вештака који указује да је услед хипогликемијске кризе наступило такво психофизичко стање које је за последицу имало кризу свести и немогућност свесног и контролисаног поступања тужиоца.

Неосновани су наводи ревизије којима се оспорава правилна примена материјалног права. У конкретном случају налаз и мишљење вештака указују на могуће последице хипогликемијске кризе, што није доказ да су последице у виду кризе свести наступиле код тужиоца и то у данима када је без дозволе надређеног (чији је потпис на пропусници фалсификован) излазио раније са посла. По правилној оцени другостепеног суда тужилац није доказао да је критичних дана имао хипогликемијске кризе, јер их није помињао ни радницима обезбеђења приликом изласка, нити у изјави од 16.12.2016. године.

Сагласно наведеном, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је у конкретном случају тужиоцу законито отказан уговор о раду.

На основу изнетог, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Туженом нису досуђени трошкови одговора на ревизију јер ови трошкови нису били у смислу члана 154. Закона о парничном поступку нужни за вођење парнице.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић